

Leef

Succes
smaakt
naar meer

LEEF // 4-5

Terugblik op 'Dagboek'-succes

De laatste voorstelling van 'Dagboek van een Herdershond' werd gisteren opgevoerd in het MECC. Althans voor dit jaar, want vanwege het succes is de kans levensgroot dat 'Dagboek' volgend jaar in Maastricht terugkeert. Voor nu een terugblik met de hoofdrolspelers en andere betrokkenen. „Het voelde als een eerbetoon aan mijn opa's die in de mijnen hebben gewerkt.”

SUZAN SEEGERS

‘Toen de zaal schaterde, dacht ik: dit valt niet meer te redden’

Het *Dagboek* was een grote, prachtige, warme, ontroerende grappige en bijzondere Limburgse reis. Een droom waar ik eigenlijk geen afscheid van had willen nemen. *Katrien* is me echt in het bloed gaan zitten, m'n collega's in het hart en het verhaal in mijn ziel. Al zat Limburg daar al. Ik ben oprecht een trotse Limburgse. Een van de hoogtepunten was een keer de scène 'deh wit neet ins wie d'r een ei bakt', toen publiek en spelers het niet meer hielden en de lach door de zaal schaterde. Ik dacht: dit valt niet meer te redden. Dus zijn we maar even *all the way* gegaan om de draad vervolgens weer op te pakken. Wat me ook altijd zal bijblijven, is ons tentenkamp met kleedkamers, chillruimte, eethoek, enzovoorts. Een en al gezelligheid, terwijl we ons gewoon in een grote hal bevonden. Nou daar heb ik nooit iets van gemerkt. Het voelde als thuis en een beetje als een camping. Dat ritselen van het tentzeil als je je kleedkamer in- en uitliep. Héérlijk!”

REGISSEUR SERVÉ HERMANS

‘Niet alleen de kapelaan heeft een beschermengel gehad’

„Wat mij is bijgebleven, is het moment waarop ik na een week weer de hal in het MECC binnenliep. Eerst was er nog niks en ineens dacht ik: wow, we hebben ons eigen theater gebouwd. Het voelde alsof ik de Efteling binnenliep na sluitingstijd. Dat was voor mij het moment dat ik doorhad: dat wat ik en Albert (Verlinde red.)

op het terras bedacht hebben, gaat nu echt gebeuren. Of ik weleens getwijfeld heb? Eigenlijk niet. Maar dat is eerder een valkuil dan mijn kracht hoor. Pas nu heb ik door wat er mis had kunnen gaan. Corona, blessures, publiek dat wegblijft. Niet alleen de kapelaan heeft een beschermengel gehad, wij hadden die ook.”

JOES BRAUERS

‘Voor mij was deze productie een eerbetoon aan mijn opa's’

„Ik heb als Erik Odekerke natuurlijk een onhandige en vrolijke rol mogen spelen, maar in deze musical zat ook een stukje kwetsbare geschiedenis verscholen, dat ook verteld mocht worden. Het jongetje dat naar meneer kapelaan komt gerend om zijn pa te laten bedienen die aan stoflongen lijdt, maar ook het mijnongeluk. Dat voelde echt als een eerbetoon aan

mijn opa's die in de mijnen hebben gewerkt.” Hoewel Joes twaalf jaar geen musical meer had gespeeld, voelde dat minder vreemd dan verwacht. „Omdat we ons niet in een bestaande Broadwaymusical hoefden te schikken, maar de voorstelling zelf vorm konden geven. Al was het – zeker in het begin – wel spannend om voor vijftienhonderd mensen te zingen.”

RAYMOND KURVERS

‘Het katholieke en het muzikale zorgden voor klik met mijn roots’

„Negen van de tien bezoekers hebben niet doorgehad dat ik zowel de notaris als de pastoor speelde. De notaris Hollands en de pastoor Limburgs. Ik ben ervan overtuigd dat ik een heel andere pastoor zou hebben gespeeld als ik in Groningen was geboren. Het katholieke en het muzikale in deze voorstelling hebben me ontroerd, lieten me beseffen dat ik hier

vandaan kom en maakten me zelfs trots. Die elementen zorgden voor een klik met mijn roots. Het zegenen en de processie, ik voelde het. Ik zeg altijd dat ik twee theateropleidingen heb gehad: de kerk en de kleinkunstacademie. En om terug te keren naar die onschuldige en kleurrijke tijd van vroeger, heeft niet alleen mij ontroerd, maar ook het publiek.”

ANGELA SCHIJF

‘Verliefdheid die overging in houden van’

„Een nieuwe productie is verliefdheid die overgaat in houden van. De blijdschap en onzekerheid in het begin en de ontspanning als alles op rolletjes loopt. Ik zal ook nooit meer de ontmoeting met Jo De Meyere vergeten die na de première in dat prachtige Vlaams van die lieve woordjes zei. Elke show daarna voelde ik zijn handen op mijn schouders als ik in de intro weer zijn stem voorbij had horen komen. Maar het grootste cadeau was Joes als tegenspeler. Fijn dat ik hem heb ontmoet. En dat ik ook nog heb leren dŭrven zingen, voelt als een overwinning op mezelf.”

PRODUCENT ALBERT VERLINDE

‘Die opgestoken duimen en de tranen in de ogen ga ik missen’

„Ik noem het al ‘het wonder van Maastricht’”, zo blikt Albert Verlinde terug op zijn *Dagboek van een Herdershond*. Zelden heeft hij een musical gemaakt die al zo snel werd opgevoerd. „Bij de grote musicals die ik hiervoor maakte, werkten we drie à vier jaar aan een productie. *Dagboek van een Herdershond* stond er binnen anderhalf jaar. We hebben iedere acteur en actrice die we wilden gekregen en de musical is vanaf

het allereerste moment omarmd.” Vandaar dat hij het een wonder noemt, dat zit hem namelijk niet in het succes. Daar was Verlinde meteen al van overtuigd. „Ik geloofde heilig in de titel, ik wist: *Dagboek* gaat een gevoelige snaar raken. Dat ga ik ook het meeste missen. Ik heb in het begin veel voorstellingen gezien. Die opgestoken duimen die ik dan van het publiek kreeg, de tranen in de ogen. Zo mooi.”

ROB MENNEN

‘Vier maanden fietsend naar mijn werk’

„Dat iedereen kon zingen en acteren was wel duidelijk, maar dat we erin zijn geslaagd een hecht team te smeden, is denk ik onze grootste verdienste. Dat gold ook voor de fanfares en harmonieën. Voor hen was het net een team-buildingsuitje. Ze hoefden maar vijf keer het toneel op, maar zaten tussendoor gezellig te kletsen of spelletjes te spelen. Hun deelname heeft echt voor een impuls gezorgd binnen de Limburgse blaasmuziek. En persoonlijk vond ik het fijn dat ik vier maanden op de fiets naar mijn werk kon. Normaal cross ik het hele land door met m'n auto.”

WILLIAM SPAAIJ

‘Neigde bijna er een drankje bij te pakken’

„Al bij de eerste try-outs vond ik de sfeer in de zaal en de wisselwerking met het publiek zo bijzonder dat ik bijna de neiging kreeg om de voorstelling stil te leggen en er een drankje bij te pakken. De mensen gingen zo in de voorstelling op en dan maakt zo'n kapelaan die openlijk uitkomt voor zijn homo-seksualiteit het nog eens extra interessant en grappig. Als Zwollenaar was ik niet zo bekend met de heersende gemeenschapszin in Limburg, maar dat mensen hier letterlijk geloof, cultuur, eten en muziek met elkaar delen, ben ik echt gaan waarderen.”

ANNE-MIEKE RUYTEN

‘Ik heb me onwaarschijnlijk thuis gevoeld in deze musical’

„Ik heb bijna elke avond genoten van het – veelal trotse – Limburgse publiek, dat zo blij was dat nu eindelijk eens zijn verhaal voor het voetlicht werd gebracht. Die fierheid heeft mijn hart echt verwarmd. Vanaf het eerste moment had deze groep een grote gunfactor van het publiek waardoor we ons hier onwaarschijnlijk thuis hebben gevoeld. Als je zag hoe de mensen met grote oh's

meeleefden toen de kapelaan het meisje kuste. Waarschijnlijk kwam dat ook doordat het geen standaard theaterpubliek was dat deze voorstelling bezocht. Zo was het verschil met het première-publiek, dat grotendeels uit Randstedelingen bestond, duidelijk merkbaar. Misschien school daar ook wel het grote succes in, die laagdrempeligheid. Dat eindapplaus, inclusief gejuich, echt ongelooflijk.”

NANDI VAN BEURDEN

‘Invulling en omarming zeer bijzonder’

„Deze voorstelling werkte twee kanten op: voor en met Limburg. Gebaseerd op een bestaande tv-serie, maar met een nieuw script nieuwe muziek, in een nieuw theater en met een nieuw samengestelde groep uit de wereld van film, tv, toneel en musical. Inclusief figuranten en paard. Waarbij met de fanfares en harmonieën letterlijk Limburgs erfgoed de voorstelling in wandelde. Dat een stuk over een gemeenschap zo ingevuld en omarmd wordt door diezelfde gemeenschap, was zeer bijzonder.”